

Arrest

nr. 54 381 van 14 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij komt zij op 21 december 2009 het Rijk binnen en verklaart zij zich dezelfde dag vluchteling.

Aan de Poolse autoriteiten wordt een verzoek tot overname gericht op grond van artikel 16.1. (c) van de Verordening 2003/343/EG van 18 februari 2003 houdende vaststelling van de lidstaat die verantwoorde-

lijk is voor de behandeling van een asielverzoek, dat door een onderdaan van een derde land in een lidstaat van de EU is ingediend (hierna: de Verordening 343/2003).

Op 27 januari 2007 delen de Poolse autoriteiten mee dat ze instemmen met de overname van de verzoekende partij en haar kinderen.

Op 23 maart 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 juli 2010 wordt aan de Poolse autoriteiten meegedeeld dat de verzoekende partij zwanger is, dat ze het vliegtuig niet kan nemen en dat daarom de overname dient uitgesteld te worden.

Op 6 augustus 2010 wordt de jongste dochter van de verzoekende partij in België geboren.

Op 23 september 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren.

Op 23 september 2010 deelt de verwerende partij aan de Poolse autoriteiten mee dat de verzoekende partij bevallen is en vraagt ze of de Poolse autoriteiten eveneens instemmen met de overname van de dochter van de verzoekende partij.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 23 september 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit vormt de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medische motief kan niet aanvaard worden om het verblijf van betrokkenen te regulariseren in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

In het verzoekschrift haalt betrokkene, Mevr.M. Y. (...), medische redenen aan en legt zij ter staving een medisch attest voor opgesteld door Dr.B. F. (...) (dd.05/02/2010) en een laboresultaat (dd.15/01/2010). Hierbij vermelden we ook dat betrokkene ten tijde van deze opgestelde medische gegevens zwanger was maar ondertussen op 06/08/2010 bevallen is van M. A. M. (...), er zijn sindsdien ook geen aanvullende medische gegevens meer aangebracht dus kan men stellen dat het een normaal verlopende zwangerschap/bevalling is geweest. De ambtenaar-geneesheer evalueerde deze gegevens op 10/06/2010 (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat rekening houdende met de beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling in het land van overname, namelijk Polen (zie medische informatie Polen in administratief dossier DVZ), er zijn inziens vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Polen na de bevalling. De ambtenaar-geneesheer besluit immers dat hoewel de aangehaalde medische problematiek beschouwd kan worden als een pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, aangezien deze behandeling beschikbaar is in Polen, het land van overname. Verder stelt betrokkenes advocaat in het verzoekschrift dat de behandelingsmogelijkheden etc. niet voorhanden zijn in Tsjetsjenië. Doch dit argument kan niet weerhouden worden aangezien zich de vraag stelt naar de toegankelijkheid van de zorgen in het land van verwijzing, Polen. Uit onze informatie, beschikbaar in het administratief dossier, blijkt dat asielzoekers in Polen alhoewel ze in opvangcentra dienen te verblijven, wel volledige toegang hebben tot gezondheidszorg. Er is een arts verbonden aan de centra en deze kan indien nodig mensen doorverwijzen naar specialisten. Deze zorg wordt volledig terugbetaald. Ook ngo's bieden medische hulp aan asielzoekers. (GOLINOWSKA, S. en KOZIERKIEWICZ, A. Quality in and Equality of Access to healthcare Services - Country Report for Poland, March 2008, p 33-34.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht, schending van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de Mens, schending van artikel 2.k) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Publicatieblad Nr. L 304 van 30/09/2004 blz. 0012-0023) (hierna: richtlijn 2004/83/EG), schending van artikel 3.4 van de Verordening 343/2003 (Publicatieblad nr. L 050 van 25/02/2003 blz. 001-0010).

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat ze in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreffende de toegankelijkheid van de adequate behandeling in Tsjetsjenië uitwerkte, maar dat deze informatie in de bestreden beslissing niet weerlegd werd. Door enkel de toegankelijkheid van de nodige medicatie in het land van "overname" of "terugwijzing" te onderzoeken, zonder enig onderzoek naar de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft, is artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden. Hierop citeert de verzoekende partij artikel 2.k van de richtlijn 2004/83. De verzoekende partij stelt dat zij niet de Poolse nationaliteit heeft en evenmin staatloos is. Evenmin is Polen de gewoonlijke verblijfplaats van de verzoekende partij. De verzoekende partij benadrukt dat zij de Russische nationaliteit bezit en van Tsjetsjeense origine is. Ook meent de verzoekende partij dat artikel 2.k van de Richtlijn 2004/83 geschonden is. Voorts stelt de verzoekende partij:

"Door enkel de toegankelijkheid van de nodige medicatie in het land van 'overname' of 'terugwijzing' te onderzoeken, zonder enig onderzoek naar de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft, schendt verwerende partij artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. Immers geeft artikel 2.k) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, een definitie van wat er onder land van herkomst begrepen moet worden:

" In deze richtlijn wordt verstaan onder:

k) «land van herkomst» : het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Verzoekster bezit niet de Poolse nationaliteit en is ook niet staatloos. Haar gewoonlijke verblijfplaats is evenmin Polen. Integendeel bezit zij wel de Russische nationaliteit en is zij van Tsjetsjeense origine zoals dat aangetoond is door het de identiteitsdocumenten die in bijlage worden toegevoegd (stuk 2).

Bijgevolg werd tevens artikel 2. k van de richtlijn 2004/83/EG geschonden.

De omzettingstermijn van deze richtlijn is reeds verlopen, zodat het intern recht in overeenstemming met de richtlijn toegepast moet worden of allerm minst geïnterpreteerd moet worden.

"En effet, l'obligation des Etats membres de l'Union européenne, découlant d'une directive, d'atteindre le résultat prévu par celle-ci, ainsi que leur devoir, en vertu de l'article 5 du Traite instituant la Communauté européenne, de prendre toutes mesures générales ou particulières propres à assurer l'exécution de cette obligation s'imposent à toutes les autorités des Etats membres, y compris, dans le cadre de leurs compétences, les autorités juridictionnelles et, par conséquent, en appliquant le droit national, la juridiction nationale est tenue de l'interpréter à la lumière du texte et de la finalité de la directive pour atteindre le résultat visé par celle-ci et se conformer ainsi à l'article 189, troisième alinea, du Traite » (Cass. 28 september 2001 en 9 januari 2003).

Tweede grief

De bestreden beslissing behoudt een flagrante tegenstrijdigheid door enerzijds te beweren dat de nodige medicatie beschikbaar is in het land van uitwijzing en overname om anderzijds te besluiten dat de aanvraag 9 ter ongegrond zou zijn omdat: het niet blijkt "dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een

reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokken gewoonlijk verblijft".

Bijgevolg, bestaat er een tegenstrijdigheid in de motieven, wat neerkomt volgens vaste rechtspraak op een afwezigheid van motivering (Cass., (3de kamer) , 10 november 1997, Pas., 1997,1, p. 1163) en allerminst een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Derde grief

Artikels 2 en 3 van de wet van 28 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt: "Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (R.V.V.nr. 42 583 van 29 april 2010).

Bovendien, dient de formele motivering ook de bestuurde in staat te stellen alle motieven te begrijpen die geleid hebben tot de genomen beslissing.

De bestreden beslissing vermeldt dat Polen het "land van overname" zou zijn en het "land van uitwijzing".

Nochtans, heeft verzoekster daar op de datum van het nemen van de bestreden beslissing geen weet van.

Zij verblijft noch steeds in een lokale opvanginitiatief met haar familie, wachtend op een oproeping voor een gehoor bij het Commissariaat generaal voor vluchtelingen en staatlozen.

Artikel 3. 4. van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Publicatieblad Nr. L 050 van 25/02/2003 blz. 0001 - 0010) bepaalt dat:

"De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan".

Verzoekster kreeg nooit een gelijkaardige bijlage betekend haar zeggende dat er een overname aanvraag gedaan werd aan Polen. Nog minder kwam verzoekster te weten dat Polen wel degelijk het terugwijzingsland zou zijn of worden. Dit artikel werd bijgevolg ook geschonden.

Ook al schreef de advocaat van verzoekster naar de Dublincel op 9 februari 2010, was dit nog voor het dublin interview. Verzoekster kreeg hierop geen antwoord en hoopte dat haar dossier uiteindelijk overgemaakt zou worden aan het CGVS. Van een overname verzoek had zij geen weet.

Aangezien er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen 26 quater genomen of betekend was geweest, bestaat er gewoonweg geen "verwijderingsland of land van overname".

Voor deze reden is de bestreden beslissing onafdoende gemotiveerd en is de tegenpartij uitgegaan vanuit de foute feitelijke en juridische gegevens zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Vierde grief

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

In casu, heeft verwerende partij haar beslissing niet zorgvuldig voorbereid.

Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing was er geen verwijderingsland bekend. De hele Dublin procedure was zelfs verzwegen aan verzoekster.

Vijfde Grief

Verzoekende partij voert ten laatste een schending aan van artikel 3 EVRM.

De ambtenaar geneesheer erkent dat de aangehaalde medische problematiek beshouwd kan worden als een pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.

In Tsjetsjenië kan de ziekte van verzoekster niet verzorgd worden:

"De dokter B. (...) betwijfelt dat de nodige behandeling in het land toegankelijk en bestaand is.

Bovendien, wordt deze bewering bevestigd door de huidige politieke en sociale situatie van Tsjetsjenië: deze is nog steeds ingewikkeld en er vinden regelmatig aanslagen plaats, (stuk 3). Een dokter van Artsen zonder grenzen legt in april 2008 uit dat: "Sur le plan médical, il y a un problème de manque de personnel. Des médecins sont partis tandis que d'autres exercent d'autres activités pour pouvoir s'en sortir financièrement. » Bovendien schrijft een andere arts van Artsen zonder grenzen dat krachtens de evaluaties van hun organisatie, de bevolking nog steeds een versterking van hun bestaande sanitaire structuren nodig heeft. Wat de specifieke behandeling betreft van de HIV patiënten, is deze niet beschikbaar: « La Tchétchénie manque de systèmes de dépistage du VIH et la trithérapie —traitement avec trois antirétroviraux pour ralentir le développement de la maladie—, n'y est pas encore accessible, relève Mme B.(...) » (stuk 4) ».

Dit wordt niet tegengesproken door de ambtenaar geneesheer.

Hierboven werd uiteengezet in hoever tegenpartij schendingen beging door de beschikbaarheid van de verzorging ten opzichte van Polen in plaats van Tsjetsjenië te toetsen.

Bijgevolg, schendt verwerende partij artikel 3 EVRM en artikel 9 ter van de vreemdelingenwet door te beslissen dat verzoekster geen medische behandeling in België mag blijven volgen en zo geen adequate verzorging zal verkrijgen wat een "reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt:

"Betreffende de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsverplichting betreffen, laat de verwerende partij het volgende gelden.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij vast dat verzoekster daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F. J.F. 1998,693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoekster klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de beschouwingen die in verzoekster uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoekster houdt voor dat de behandelmogelijkheden in Tsjetsjenië - het 'land van herkomst' zoals verzoeker stelt - niet werden onderzocht, zodat de beslissing desbetreffend onvoldoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster verwijst voor wat betreft de definitie 'land van herkomst' naar artikel 2.k) van de Richtlijn 2004/83/EG. De verwerende partij wijst er evenwel op dat deze definitie bepaalt wat onder 'land van herkomst' moet worden begrepen

Huidige aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter heeft geen enkel uitstaans met de toepassing van een Richtlijn aangaande vluchtelingen en asielzoekers, doch wel met een verblijfsaanvraag om medische redenen op grond van de (interne) Belgische wetgeving.

De Richtlijn waar verzoekster naar verwijst heeft niets vandoen met artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en kan in dit kader dus niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

De verwerende partij laat gelden dat artikel 9ter §1 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde." (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

In casu heeft verzoekster zelf, n.a.v. haar Dublininterview, verklaard in Polen reeds een asielaanvraag te hebben ingediend en vervolgens naar België te zijn gekomen. Het land van herkomst is dan ook duidelijk Polen, nu het dit land is vanwaar verzoekster gekomen is. Verzoekster ontkent ook niet van Polen te zijn gekomen.

In zoverre verzoekster in haar aanvraag verwezen heeft naar de medische behandelingsmogelijkheden in Tsjetsjenië, werd er in de bestreden beslissing verduidelijkt dat "zich de vraag stelt naar de toegankelijkheid van de zorgen in het land van verwijzing, Polen."

Er wordt dus wel degelijk gerepliceerd in de bestreden beslissing op verzoeksters argument aangaande de toestand in Tsjetsjenië.

Verzoeksters beschouwingen als zou de bestreden beslissing desbetreffend niet gemotiveerd zijn, mist dan ook feitelijke grondslag.

In een 'tweede grief houdt verzoekster bijzonder summier voor dat er een "flagrante tegenstrijdigheid" zou zijn in de bestreden beslissing, waar deze enerzijds beweert dat de "nodige medicatie beschikbaar is in het land van uitwijzing en overname" en anderzijds zou besluiten dat de aanvraag ongegrond is omdat niet blijkt dat "betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft."

Het is de verwerende partij niet duidelijk waar de tegenstrijdigheid ligt, en verzoekster licht dit ook op geen enkele wijze nader toe.

De vaststelling dat er een voldoende medische behandelingsmogelijkheid is in het land van herkomst. Polen, leidt correct tot de vaststelling dat verzoeker niet - conform artikel 9ter - 'lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar zij verblijft.'

Verzoeksters grief is onduidelijk en kan derhalve niet worden aangenomen.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend immers niet met kennis van zaken verdedigen, zodat verzoeksters beschouwingen niet ontvankelijk kunnen zijn.

Verzoekster is vervolgens gegriefd doordat er 'geen land van overname' zou bestaan, nu zij geen kennis heeft van een beslissing waarbij zij zou worden uitgewezen naar Polen. Zij meent dat de beslissing steunt op onjuiste gegevens.

De verwerende partij wijst erop dat de terugname door Polen van verzoekster werd aanvaard op 27.01.2010.

Artikel 19.1. van de Verordening 343/2003 bepaalt het volgende:

"1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname van een asielzoeker, stelt de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, de asielzoeker in kennis van de beslissing om het asielverzoek niet te behandelen en van de verplichting om de asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling," (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

België is aldus verplicht om verzoeker over te dragen aan Polen.

Echter, doordat verzoekster en haar familie op 24.03.2010 een aanvraag indienden om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter, diende uiteraard eerst deze aanvraag te worden onderzocht, om te garanderen dat de noodzakelijke medische behandelingsmogelijkheden voorhanden zijn in Polen. Er werd dan ook vooralsnog geen beslissing tot weigering van verblijf genomen t.a.v. verzoekster.

Dit neemt uiteraard niet weg dat reeds sedert 27.01.2010 vaststaat dat Polen de lidstaat is die bevoegd is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, en dat de aanvraag o.g.v. artikel 9ter dan ook in dit kader diende te worden onderzocht. Er is immers nooit sprake geweest van een terugleiding van verzoekster en haar gezin naar Tsjetsjenië.

De aanvraag o.g.v. art. 9ter werd dan ook terecht onderzocht in het licht van de behandelingsmogelijkheden in Polen, waarvan reeds op dat ogenblik vaststond dat deze lidstaat de staat van overname was.

Het is pas op het ogenblik dat vaststaat dat de medische problematiek geen hinderpaal kan vormen voor een terugkeer naar Polen, dat de gemachtigde vermocht te beslissen dat verzoekster op grond van de Verordening 343/2003 dient terug te keren naar Polen. Deze beslissing werd dan ook genomen op

4.10.2010. De gemachtigde kan uiteraard niet voorafgaand aan het nemen van een beslissing nopens de aanvraag o.g.v. artikel 9ter. reeds beslissen dat verzoekster moet terugkeren naar Polen. Een dergelijke handelwijze zou artikel 3 van het EVRM immers in het gedrang brengen, nu op dat ogenblik immers nog niet zeker zou zijn of verzoeksters medische toestand wel een overname door Polen zou toelaten.

Verzoekster kan derhalve evenmin ernstig voorhouden dat zij niet in kennis zou zijn gesteld van de toepassing van de Verordening 343/2003, nu dit wel degelijk is gebeurd, gezien de tussengekomen beslissing dd. 4.10.2010.

Ook de voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Verzoekster acht dit beginsel immers geschonden, nu er geen verwijderingsland bekend zou zijn op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Zoals hoger reeds toegelicht, is dit manifest onjuist. De bevoegdheid van Polen staat al vast van in januari. Verzoekster is daarbij geenszins ernstig waar zij stelt dat 'de hele Dublin procedure' aan haar werd 'verzwegen', terwijl zij op deze zelfde pagina in haar verzoekschrift (pg. 6) bovenaan nog stelt dat "de advocaat van verzoekster naar de Dublincel (schreef) op 9 februari 2010".

Verzoeksters beschouwingen zijn dan ook manifest strijdig met de waarheid.

De verwerende partij heeft zorgvuldig gehandeld door eerst verzoeksters aanvraag tot verblijf om medische redenen te onderzoeken en dan pas vast te stellen dat verzoekster naar Polen dient terug te keren. Omgekeerd handelen zou net onzorgvuldig zijn.

Verzoeksters beschouwingen zijn dan ook geenszins ernstig.

In een laatste grief licht verzoeksters toe waarom zij artikel 3 van het EVRM geschonden acht, meerbepaald nu de medische behandelmogelijkheden in Tsjetsjenië niet werden onderzocht.

De verwerende partij verwijst naar hetgeen hoger reeds werd vermeld, alsook naar de motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt verduidelijkt dat de situatie in Polen, en niet in Tsjetsjenië, dient te worden onderzocht. Er is immers geen enkele sprake van enige terugleiding naar Tsjetsjenië.

Dienaangaand merkt de verwerende partij op dat aan het door verzoekster bedoelde verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass, 1993,1, 148),

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M, wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt nopens de situatie in Polen;

de situatie in Polen grondig werd onderzocht en er werd vastgesteld dat er geen problemen zijn voor wat betreft de medische behandeling.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekster is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

De gemachtigde heeft terecht de medische behandelmogelijkheden in Polen onderzocht, nu dit het land is vanwaar verzoekster komt en naar waar zij dient terug te keren. Overigens bleek naar aanleiding van verzoeksters Dublininterview dat zij zelfs niet weet of er reeds een beslissing werd genomen in

Polen nopens haar aldaar ingediende asielaanvraag, zodat nergens blijkt dat verzoekster zou moeten terugkeren naar Tsjetsjenië.

Verzoeksters beschouwingen zijn dan ook niet ernstig en kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag ongegrond is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. Het middel kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat niet blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land waar zij gewoonlijk verblijft.

Waar de verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing niet geantwoord werd met betrekking tot de medische behandeling in Tsjetsjenië wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld: *“Verder stelt betrokkenes advocaat in het verzoekschrift dat de behandelmogelijkheden etc. niet voorhanden zijn in Tsjetsjenië. Doch dit argument kan niet weerhouden worden aangezien zich de vraag stelt naar de toegankelijkheid van de zorgen in het land van verwijzing, Polen.”*

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.*

§ 2. De in § 1 vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De bedoelde vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij komt zij op 21 december 2009 het Rijk binnen en verklaart zij zich dezelfde dag vluchteling. Hierna wordt de verzoekende partij geïnterviewd door de verwerende partij om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asiel-aanvraag. Uit dit interview blijkt dat de verzoekende partij verklaard heeft dat ze op 15 november 2009 in Polen eveneens een asielaanvraag ingediend heeft. Dit stemt overeen met het Eurodacverslag, dat eveneens in het administratief dossier opgenomen is. In het kader van de Verordening 343/2003 werden de Poolse autoriteiten door de Belgische autoriteiten aangeschreven. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de Poolse autoriteiten op 27 januari 2010 met de overname van de verzoekende partij instemden. Uit deze gegevens kon de Dienst Vreemdelingenzaken redelijkerwijze afleiden dat het land van verblijf in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet Polen is. Op 22 maart 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd het advies van de ambtenaar-geneesheer door de verwerende partij ingewonnen. Op 10 juni 2010 bevestigt de ambtenaar-geneesheer dat de verzoekende partij lijdt aan een ernstige aandoening, met name dat ze hiv-positief is en dat in Polen de vereiste medische behandeling beschikbaar is. Daar de verzoekende partij zwanger is, beslist de verwerende partij op 12 juli 2010 de terugname van de verzoekende partij uit te stellen. Dit gebeurde eveneens op advies van de ambtenaar-geneesheer.

Hieruit blijkt dat voor het nemen van de bestreden beslissing reeds onderzoeksdaden uitgevoerd werden om vast te stellen welk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Hierbij werd vastgesteld dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is. Dit gegeven, samen met de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, werd door de verwerende partij aan de ambtenaar-geneesheer overgemaakt. Bijgevolg dienden de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij na te gaan of de verzoekende partij naar Polen teruggestuurd kon worden en of er daar de nodige medische behandelingen ter beschikking van de verzoekende partij zijn.

Het gegeven dat op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) nog niet genomen was, doet geen afbreuk aan het feit dat in de huidige bestreden beslissing Polen als referentieland wordt gebruikt. Voorts toont de verzoekende partij geen belang aan bij haar grief nu op 4 oktober 2010 de bijlage 26 quater afgeleverd werd waarin gesteld wordt dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing een flagrante tegenstrijdigheid inhoudt door enerzijds te stellen *“dat de nodige medicatie beschikbaar is in het land van uitwijzing en overname om anderzijds te besluiten dat de aanvraag 9 ter ongegrond zou zijn omdat: het niet blijkt “dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokken gewoonlijk verblijft”*, wijst de Raad erop dat dit berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat *“de aangehaalde medische problematiek beschouwd kan worden als een pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.”* Daar in Polen de medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is voor de verzoekende partij, concludeert de verwerende partij dat er in casu geen sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. De bestreden beslissing bevat bijgevolg geen tegenstrijdigheid.

De Raad wijst erop dat de informatie waarop de verwerende partij zich steunt om te stellen dat de medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is voor de verzoekende partij in het administratief dossier opgenomen is. Deze informatie wordt overigens door de verzoekende partij niet betwist.

De verzoekende partij maakt met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer, en bijgevolg ook de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, niet in alle redelijkheid tot de door hen in de bestreden beslissing gedane vaststellingen konden komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van ambtenaar-geneesheer en bijgevolg van de gemachtigde ambtenaar van de bevoegde staatssecretaris, volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De verzoekende partij maakt derhalve met haar grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). In casu werkt de verzoekende partij haar betoog uit ten aanzien van Tsjetsjenië (Rusland), maar de Raad wijst erop dat de verzoekende partij naar Polen teruggeleid zal worden, daar Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Bijgevolg mist dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag.

Voorts kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de hele Dublinprocedure haar *‘verzwegen werd’*, daar uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij meegewerkt heeft aan het Dublin-interview. Evenmin toont zij aan dat zelfs het *“verkrijgen van een Dublinprocedure”* in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in casu kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende

dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij maakt in casu niet aannemelijk dat dit niet het geval is. Bovendien blijkt uit hetgeen voorafgaat dat op het moment van de bestreden beslissing een “*verwijderingsland*” bekend was, met name Polen.

Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 2.k van de richtlijn 2004/83 en van artikel 3.4 van de Verordening 343/2003. De verzoekende partij bekritiseert hiermee in essentie dat de bestreden beslissing ervan uitgaat dat Polen haar als verantwoordelijke staat dient terug te nemen. Derhalve zijn deze grieven gericht tegen de beslissing van 4 oktober 2010, die niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij deze artikelen niet dienstig kan aanvoeren in de huidige procedure, daar ze geen betrekking hebben op de bestreden beslissing. De bestreden beslissing betreft een beslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Onderdelen van middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn onontvankelijk (RvS 12 januari 1999, nr. 78 055).

Het enig middel is ongegrond.

2.4. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grieven aan, ook niet in de repliek-memorie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN